

# במדינה

(החשך מעמוד 29)

ניים; כתיב שיהיה קל לסידור בדפוס. לי-  
כתיבת-יד שוטפת ולכתיבה במכונת-כתיב  
בה רגילה (תוך ביטול האותיות הגדולות,  
שהעברית אינה זקוקה להן כלל); כתיב  
קל לקריאה ובעל כללים מועטים, מדויי-  
קים ונוחים לזכירה; כתיב חד-משמעי  
(כלומר: כל מילה בכתיב המחדש, כשם  
שיש לה מובן השונה מזה של כל מילה  
אחרת, תהיה תמונתה הגראפית — המצ-  
טרפת מאותיות יחד עם סימני-ניקוד או  
בלעדיהם — שונה מאחרות).

**אותיות וניקוד.** הכתיב המחדש ש-  
מציע בלצן מבוסס על עשרה כללים פשו-  
טים. שכל אחד מהם ניתן ללמידה אף  
עלידי מי שאיננו יודע עברית בתנאי,  
כמובן, שלמד קודם-לכן את אותיות הא"ב.  
המיוחד בהצעה חדשה זו הוא, שהיא  
משלבת בה אותיות וניקוד גם-יחד, המוג-  
חים עלידי אותם עשרה כללים עצמם.  
לדוגמה:

„אין איפוא לטעון נגד ניקוד-עזר  
הבא לשכלל את זה כי פוגע הוא  
בפוללים של ניקוד המשמש כתיב אחר,  
אשר ימשיך להתקיים בניפרד.”

ומאחר שכתובה הנוכחי של השפה ה-  
עברית, כפי שהוא בא לידי ביטוי בכתיבה  
של יום-יום, בעיתונים ובכיתובי-עית, בי-  
ספרים ובהתבטאויות הרשומות השונות  
של האיש הישראלי הגיעה למצב של  
„השתוללות”, היינו כל אחד הישר בעיניו  
יכתוב — אולי באמת הגיעה השעה לנסות  
משונו חדש, אשר יוכל לצאת רק בשכרו.  
אנשי האקדמיה עדיין לא הגיעו להסי-  
כמה בעניין זה, והם סבורים כי עדיין אין  
הכותב והקורא הישראלי בשלים לכתיב  
פוניטי חד-משמעי. כך שללו ממנו אפילו  
את הניסיון.

## תליאביב

### איך הורגים תרבות

#### הזנחה פושעת של פרנסי העיר

#### גרמה לחיסול מוקד

#### התרבות התוספת ביותר

כאשר טובת הפרט מתנגשת באינטרס  
ציבורי, מה עדיף?

שאלה זו ניצבה בשבוע שעבר בפני  
שני בתי-משפט בישראל. בחדרה, הגישו  
חמש משפחות מתושבי קריית-טבעון  
תביעה לבית-המשפט, ביקשו ממנו הו-  
צאת צו שיאסור את הפעלתה של תחנת-  
דלק שהוקמה בקירבת בתיהם, שהריחות,  
הרעש וזיהום האוויר שנגרמו בגללה, הפי-  
כו את חייהם לסיוט.

שופט בית-המשפט בחדרה, מלכיאל  
סלוצקי, דחה את התביעה בפסקו: „כא-  
שר החיים מביאים בני אדם לפעול ולחיות  
יחדיו, לקיים עסקיהם ומגוריהם בכפיפה  
אחת, מפעיל החוק את העיקרון של אי-  
זון אינטרסים. המיבחן הוא הסבירות מ-  
נקודת-הראות של אדם ושכנו. סבירות זו  
נבחנת לא רק מהשקפה של גווחיות האחד,  
אלא היא חייבת לקחת בחשבון באותה  
מידה את האינטרס של השכן.”

באותו שבוע עצמו גינה בית-המשפט  
העליון, בשבתו כבית-דין גבוה לצדק את  
עיריית תל-אביב, על שעשתה את החוק  
פלסטר במצח נוושה והתירה את הפעלת  
הסינמטק התל-אביבי בבית עובדי-העירייה  
ברחוב פומפדיתא, חרף התלונות החוזרות  
וגישנות של הדיירים בסביבה אשר טע-  
נו כי הפעלת מועדון הקולנוע הופכת את  
חיהם בבתיהם לבלתי נסבלים.

אלא שבית-המשפט העליון כלל לא  
פסק, כפי שנראה היה לרבים, כי מנוחת  
ושלוות השכנים עדיפה על ערכו התר-  
בותי והחברתי של הסינמטק. עיריית תל-  
אביב סגרה את המקום אשר הפך לביתם  
השני של שוחרי הקולנוע הטוב בתל-  
אביב, עוד לפני הביורוקרטיה והשאירה  
לבית-המשפט רק אפשרות לגנוף בה על  
שהפעילה את המקום ללא רישיון מועדתי-  
בנייה-ערים המחוזית.

„הברברים המפונקים”. לא היו  
אלה שכני הסינמטק, נגדם יצאה השבוע  
חמתה של דעת-הקהל, שגרמו לסגירת  
אחד ממרכזי התרבות החשובים והתוס-  
סים של העיר. היתה זו רשלנות וחוסר  
התייחסותה של הנהלת העיר החדשה בי-  
ראשותם של ראש-העיר, שלמה „ציצי”  
להט ושל הממונה על תיק התרבות, יצי  
חק ארצי, שהביאו לכך.

בית-עובדי-העירייה, על אף האולם ה-

# נורקאלקס



אוסנת החולצה הסרוגה  
nurkaltex

אנו נווכרים בנוחירים הישנים ללא כל העלאה